

Badanie dostępu do informacji publicznej poprzez analizę dokumentów wewnętrznych regulujących zasady udostępniania informacji publicznej oraz koszty udostępniania informacji publicznej.

Spis treści:

Wprowadzenie ... 3

Opis i zakres badania ... 8

Terminowość udzielania odpowiedzi ... 9

Analiza procedury dostęp do informacji publicznej ... 12

Oplaty za udostępnianie informacji publicznej ... 25

Zakres regulacji art. 12 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej ... 32

Podsumowanie 33

Załączniki:

Nr 1 – Wykaz instytucji ... 35

Nr 2 – Wzór wniosku o udostępnienie informacji publicznej ... 42

I. Wprowadzenie.

Konstytucja zapewnia prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne oraz uzyskiwania informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

W okresie obowiązywania wyłącznie art. 61 Konstytucji sądy wyraźnie wskazywały zakres prawa do informacji podając m.in. za podstawę wiążące umowy międzynarodowe. NSA w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 października 1999 r., sygn. akt II SA 220/99 wskazał m.in.: *„Wbrew zarzutom skargi strona skarżąca nie wykazała, aby w sprawie zachodziły podstawy do ograniczenia prawa do uzyskania informacji na podstawie art. 61 ust. 3 i 4 Konstytucji RP, gdyż względy porządkowe związane z obradami Rady nie mogą być utożsamiane z ochroną wolności, prawami innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochroną porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.*

Wykładni tych przepisów dużo miejsca poświęcił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku III ARN 57/95 z dnia 11 stycznia 1996 r. /OSNAPU 1996 nr 13 poz. 179/ dotyczącego odmowy udostępnienia prasie protokołów z posiedzeń zarządu gminy. Sąd Najwyższy sformułował pogląd, że art. 4 ust. 1 Prawa prasowego obejmuje również uprawnienia żądania przez prasę dostępu do akt organu zobowiązanego do udzielenia informacji, aby możliwe było jej weryfikowanie. Sąd Najwyższy podkreślił konieczność interpretowania tego przepisu w świetle uregulowań prawnomiędzynarodowych i konstytucyjnych gwarantujących wolność prasy i prawo obywateli do ich rzetelnego informowania, a także fundamentalnej, z punktu widzenia normatywnej koncepcji demokratycznego państwa prawnego, zasady jawności życia publicznego.

Skład orzekający NSA podziela trafność powyższych sformułowań i wywodów Sądu Najwyższego. Taki kierunek interpretowania uprawnień środków społecznego przekazu uległ wydatnemu wzmocnieniu w świetle art. 14 i art. 61 Konstytucji RP i ukształtowanego przez nią systemu źródeł prawa, gdzie ratyfikowane i ogłoszone w Dzienniku Ustaw umowy międzynarodowe stanowią część krajowego porządku prawnego i są bezpośrednio stosowane.”

Wyrok ten podkreśla dwie generalne zasady prawa określonego w art. 61 Konstytucji. Po pierwsze jego zakres jest wskazany w tym przepisie, a jego ograniczenie może wynikać wyłącznie z przepisów ustaw.

Jednocześnie w przepisie art. 61 ust. 4 wskazane zostało, iż tryb udzielania informacji wskazanych powyżej określają ustawy, a w odniesieniu do Sejmu i Senatu ich regulaminy. Od 1997 r. do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, nie było jednej ustawy, która w sposób kompleksowy regulowałaby zakres o jakim mowa w tym ustępie. Oczywiście wejście w życie ustawy o dostępie do informacji publicznej nie rozwiązało problemu różnych regulacji dostępu do informacji publicznej, ponieważ zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej inne ustawy mogą odmiennie regulować dostęp do określonych informacji publicznych.

Ustawa o dostępie do informacji publicznej zgodnie z zamierzeniami jej twórców powinna spełniać następujące warunki *„Ustawa ma być ustawą ustrojową gdyż rozwijając i precyzując konstytucyjną zasadę, iż informacja publiczna jest jawna (a więc i dostępna poza sytuacjami ograniczenia jawności w drodze ustaw lub w związku z ochroną prywatności), wyznacza zakres jawności informacji publicznej oraz prawo dostępu do tej informacji w porządku prawnym RP. (...) Ustawa reguluje sposoby upubliczniania informacji i zasady dostępu do informacji”*

Ustawa o dostępie do informacji publicznej z dnia 6 września 2001 r. wprowadziła regulacje dotyczące form i sposobów udostępniania informacji, przy czym w stosunku do projektu te same ustawy nie zastały zawarte przepisy o możliwości wprowadzenia zryczałtowanej opłaty za udostępnienie informacji oraz możliwość wprowadzenia rozporządzeniem wysokości zryczałtowanych opłat oraz sposobu obliczania i pobierania opłat. Wprowadzony w art. 15 ustawy z dnia 6 września 2001 r. wyjątek od zasady bezpłatności (określonej w art. 7 ust. 2 ustawy) powoduje, że każdorazowe wskazanie opłaty musi odpowiadać dodatkowym, rzeczywistym kosztom związanym ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku. Każdorazowe wskazanie opłaty musi być dokonane indywidualnie i do każdego przypadku osobno.

Ustanowienie trybu dostępu do informacji ułatwiło egzekwowanie prawa określonego w art. 61 Konstytucji oraz dookreśliło zasady postępowania w zakresie udostępniania informacji publicznej. Jednocześnie w momencie wejścia w życie uodip obowiązywały już inne przepisy

regulujące generalną zasadę jawności działania organów władzy publicznej (m. in. art. 15 a ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, art. 8a ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatu oraz art. 11b ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym).

Już 16 września 2002 r. w wyniku wniesienia przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego wniosku o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją wyżej wskazanych przepisów ustaw samorządowych Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt K 38/01 wskazał zarówno wzajemną relację tych przepisów do art. 61 Konstytucji, jak również wyznaczył możliwość ewentualnych regulacji określających dostęp do informacji publicznej, które to mogą być wprowadzone do wewnętrznych uregulowań danych jednostek. W tym miejscu właściwe dla niniejszego opracowania jest wskazanie części uzasadnienia dotyczącego regulacji procedur dostępu do informacji publicznej.

„Skoro tak, to użyte w zaskarżonych przepisach (niezbyt fortunnie), wyrażenie "zasady" odnosić się może jedynie do tych dyrektyw proceduralnych, które mają wyłącznie charakter techniczno-organizacyjny, a zarazem wskazują na sposób urzeczywistniania materialnej treści prawa do informacji. Dyrektywy takie dotyczyć mogą tylko kwestii o stricte techniczno-porządkowym charakterze, jak - przykładowo - określenie czasu urzędowania, w którym dany dokument będzie udostępniany, wskazanie jednostki organizacyjnej odpowiedzialnej za udostępnianie określonych dokumentów, sprecyzowanie zasad, w oparciu o które odbywać się będzie ich kopiowanie itd.

Zważyć należy, iż są takie dyrektywy proceduralne, które przesądzać mogą wprost o istnieniu prawa do informacji. Dowodzi tego ustawa o dostępie do informacji publicznej. Zawiera ona dyrektywy proceduralne, określające sposób urzeczywistniania materialnej treści prawa do informacji, niezależnie od uregulowań zawartych w zaskarżonych przepisach. Właśnie ich przegląd wskazuje, że dyrektywy proceduralne dotyczyć mogą kwestii takich, jak konkretyzacja form dostępu do informacji poprzez rozstrzygnięcie, czy informacja taka ma być udostępniana przez jej ogłoszenie w publikatorze, czy też w drodze wyłożenia lub wywieszenia w miejscach ogólnie dostępnych, zapewnienie możliwości kopiowania takich informacji lub uzyskania odpowiedniego wydruku, przesłania takiej informacji albo przeniesienia jej na odpowiedni, powszechnie stosowany nośnik informacji, ustalenie, czy dana informacja udostępniana ma być z urzędu, czy też na wniosek wraz ze związaniem

organu powołanego do jej udostępnienia określonym terminem, określenie formy, w jakiej nastąpić ma ewentualna odmowa udzielenia informacji wraz ze sprecyzowaniem środków zaskarżenia w tej mierze, itd.

Nie o takie dyrektywy - zasady - może chodzić w zaskarżonych przepisach. Stwierdzić zatem trzeba, iż "zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich", rozumiane mogą być wyłącznie jako dyrektywy o charakterze techniczno-organizacyjnym i porządkowym, wskazujące na sposób urzeczywistniania materialnej treści prawa do informacji, którego zakres wyznaczony jest przez art. 61 ust. 1 oraz ust. 2 Konstytucji, a także przez ustawy, o których mowa w art. 61 ust. 3 Konstytucji.

Wprowadzie, nawet dyrektywy o charakterze techniczno-organizacyjnym mogłyby skutecznie zawęzić, bądź też w ogóle przekreślić realizację obywatelskiego prawa do informacji. Należy jednak zważyć, że "zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich", o których jest mowa w zakwestionowanych przepisach, winny być rozumiane w sposób zgodny z Konstytucją oraz odpowiednimi ustawami samorządowymi, jak i wreszcie ustawą o dostępie do informacji publicznej, poświęconej wyłącznie prawu do informacji.

Ustawa ta weszła w życie później, niż zakwestionowane we wnioskach przepisy. Już choćby z tego względu upoważnienie, w tych przepisach zawarte, tłumaczone być winno zgodnie z brzmieniem tej właśnie ustawy, w zakresie, w jakim służy ona określeniu sposobu realizacji konstytucyjnego prawa. Stąd też przyjąć należy, iż upoważnienie zawarte w art. 15a ust. 3 ustawy o samorządzie województwa, art. 8a ust. 3 ustawy o samorządzie powiatowym, art. 11b ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym rozumiane być winno w taki sposób, by po pierwsze "zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich" nie dotyczyły w ogóle materialnych treści prawa do informacji, jego zakresu i granic, wyznaczonych przecież przez Konstytucję i ustawy, a po wtóre, by ich rozumienie jako dyrektyw nie oznaczało upoważnienia do unormowania w statutach innych kwestii, niż stricte techniczno-porządkowych i związanych z uwarunkowaniami lokalnymi.

W przeciwnym razie takie "zasady" stanowiłyby bowiem zagrożenie dla realizacji obywatelskiego prawa do informacji w takich formach prawnych, jakie przewidziała dlań Konstytucja oraz ustawa o dostępie do informacji publicznej. Ta ostatnia nie znosi wprowadzie upoważnień zawartych w zaskarżonych przepisach, lecz przez swoje unormowania ogranicza ich zakres.

*Zakwestionowane we wnioskach upoważnienia nie mogą zatem obejmować zagadnień dotyczących materialnych aspektów tego prawa obywatelskiego, ani też tych aspektów proceduralnych dostępu do dokumentów i korzystania z nich, które mogłyby mieć wpływ na kształtowanie zakresu prawa do informacji lub jego realizację. **Znaczy to, iż z mocy prawa z "zasad dostępu do dokumentów i korzystania z nich" wyłączone są takie aspekty proceduralne, któreby np. przesądzały o odpłatności lub bezpłatności dostępu do dokumentów, wyznaczały terminy mogące zagrozić realności tego dostępu, itp.***

Należą tu natomiast takie reguły o charakterze porządkowym, które dotyczą miejsca i czasu udostępniania dokumentów, technicznych uwarunkowań zapoznawania się z ich treścią, czy ich kopiowania, powielania, dokonywania wypisów."

Trybunał Konstytucyjny wyraźnie wskazał jaki zakres regulacji może zostać wprowadzony w statutach jednostek samorządu terytorialnego lub ewentualnie w zarządzeniach organów wykonawczych tych jednostek. Liczne orzecznictwo sądów administracyjnych w powyższym zakresie wskazuje, iż często w aktach tych występują regulacje wychodzące poza zakres wskazań Trybunału Konstytucyjnego.

Stowarzyszenia Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich, podejmowało do tej pory działania na rzecz kontroli dostępu do informacji publicznej w jednostkach samorządu terytorialnego. Obszar ten został dosyć wyczerpująco zbadany również przez inne organizacje i instytucje.

Tym samym właściwym stało się w kontekście ustalania reguł dostępu do informacji publicznej przez jednostki samorządu terytorialnego niezgodnie z art. 61 Konstytucji i przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej spojrzeć na regulacje wewnętrzne dotyczące postępowania w zakresie udostępniania informacji publicznych wprowadzone przez instytucje i podmioty publiczne (centralne). W ramach projektowanego monitoringu ustalono 205 urzędów i instytucji (lista podmiotów stanowi załącznik nr 1), do których zostanie wysłany wniosek o udostępnieniu informacji publicznej (wzór wniosku stanowi załącznik nr 2).

II. Opis i zakres badania.

Doświadczenia Stowarzyszenia Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich w zakresie przestrzegania prawa do informacji oraz procedur dostępu do informacji publicznej pozwalają stwierdzić, iż są trzy kluczowe kwestie, które prowadzą do naruszeń. Tym samym założono, iż w pierwszej kolejności należy dokonać niżej wskazanej analizy.

1.

Termin udzielania odpowiedzi na informację publiczną.

Zgodnie z przepisem art. 13 ust. 1 uodip udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki nie później niż 14 dni od złożenia wniosku. Jednakże zgodnie z przepisem ust. 2 tego artykułu termin ten może zostać przedłużony do 2 miesięcy. Wymagane jest jednak, aby wnioskodawca został w terminie 14 dni od złożenia wniosku poinformowany o przedłużeniu terminu – określeniu czasu udzielenia informacji i podaniu uzasadnienia powodów dla których udzielenie informacji nastąpi później.

2.

Faktyczne ograniczenie prawa do informacji poprzez zapisanie innych procedur ograniczających dostęp do informacji publicznej lub odmiennie regulujących zakres prawa do informacji.

Uregulowanie udostępniania informacji publicznej w wewnętrznych dokumentach z jednej strony wprowadza czytelne procedury postępowania w danym podmiocie, wskazujące kto jest odpowiedzialny za udostępnianie informacji, w jaki sposób odbywa się obieg dokumentów, a z drugiej strony poprzez niepełne lub błędne zapisanie wewnętrznych reguł udostępniania informacji publicznej może zostać naruszony dostęp do informacji publicznej określony w ustawie o dostępie do informacji publicznej lub zakres prawa do informacji.

3.

Regulacje dotyczące opłat za udostępnienie informacji wprowadzone ryczałtem oraz ewentualna forma powiadomienia o konieczności poniesienia opłat.

Zagadnienie ponoszenia kosztów jest ważne z punktu widzenia dostępu do informacji publicznej, ponieważ instytucje mogą poprzez wyznaczanie wysokich kosztów faktycznie

ograniczać dostęp do informacji. Na gruncie obowiązującej ustawy o dostępie do informacji publicznej każdorazowa opłata musi być wyznacza indywidualnie i nie ma możliwości wyznaczenia stałego cennika.

III. Terminowość udzielania odpowiedzi.

W dniu 18 lipca 2008 r. wysłano do 205 podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej wnioski o udzielenie informacji. Warto zaznaczyć, iż w pierwszej kolejności nie założono, iż duża część analizy dotyczyć będzie terminowości odpowiedzi na wnioski.

Jednakże ilość nie udzielonych informacji w ogóle, przekroczenie terminu udzielania informacji sprawia, iż należało się przywrzeć w pierwszej kolejności przestrzeganiu przez monitorowane instytucje ustawowego terminu 14 dni .

Na wniosek o udostępnienie informacji publicznej nie odpowiedziało w ogóle 19 podmiotów zobowiązanych, co stanowi 9.26 % wszystkich podmiotów.

Jeden podmiot w terminie 2 dni od dnia otrzymania wniosku poinformował za pośrednictwem poczty elektronicznej, iż w związku z urlopem osoby odpowiedzialnej za udostępnianie informacji publicznej zostanie ona udzielona „w terminie późniejszym”. Jednakże informacja żądana nie została w terminie „późniejszym” udostępniona.

Tym samym uznać należy, iż nie została udzielona informacja zgodnie z żądaniem przez 20 podmiotów, co stanowi 9,75% wszystkich podmiotów.

Ilość podmiotów, która nie udostępniła informacji publicznej jest bardzo duża. Dwadzieścia podmiotów nie wykonało ciążącego na nich obowiązku w zakresie udostępnienia informacji na wnioski.

Podmioty, które nie odpowiedziały na wniosek jak same wskazują są zobowiązane do udostępniania informacji publicznej, ponieważ prowadzą strony podmiotowe Biuletynu Informacji Publicznej.

Wskazaniem w tym miejscu jest zaznaczenie, iż zakres żądania polegał na udzieleniu odpowiedzi, czy żądane dokumenty zostały wprowadzone w danym podmiocie lub wykonaniu kopii i przesłaniu takich dokumentów na adres wnioskodawcy.

Nie ma możliwości wartościowania informacji publicznej, jednak w tym przypadku wydawać by się mogło, iż udostępnienie polegać będzie na prostych czynnościach i nie powinno sprawić podmiotom zobowiązanym problemu.

Dlatego też trudno zrozumieć dlaczego, aż 34 podmioty ze 185, które odpowiedziały przekroczyło 14 dniowy termin udostępnienia informacji publicznej. Żaden z tych 34 podmiotów nie skorzystał z możliwości wprowadzonej przez ustawodawcę przedłużenia, po poinformowaniu wnioskodawcy, terminu do udostępnienia informacji do 2 miesięcy.

Bez żadnych informacji co było przyczyną przedłużenia – odpowiedź została udzielona. W jednym przypadku – Centralna Komisja Egzaminacyjna udostępniając informację publiczną po 26 dniach sformułowała przeprosiny: „Jednocześnie bardzo przepraszamy za zwłokę w udzieleniu odpowiedzi na Państwa pismo z dnia 18 lipca 2008 r.”

34 podmioty odpowiedziały po przekroczeniu terminu co stanowi 16,58% wszystkich podmiotów. Warto jednocześnie wskazać, iż wśród 185 podmiotów, które wykonały ustawowy obowiązek, 34 podmioty stanowią 18,37.

Biorąc pod uwagę zarówno podmioty, które nie odpowiedziały w ogóle oraz podmioty, które nie udzieliły odpowiedzi w terminie, łącznie 54 podmioty nie wykonały ustawowego obowiązku udostępnienia informacji w 14 dniowym terminie, co stanowi 26,43% wszystkich pytanych podmiotów.

Z punktu widzenia „każdego” kto może żądać informacji publicznej sytuacja, w której ponad jedna czwarta podmiotów nie zrealizowała prawidłowo przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej wyłącznie w zakresie terminowego udzielania odpowiedzi na wniosek jest niepokojąca.

Zwrócić należy uwagę, iż zgodnie z przepisem art. 3 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej „prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do niezwłocznego uzyskania informacji publicznej zawierającej aktualną wiedzę o sprawach publicznych.”, w

przypadku żądania odpowiedzi o wewnętrzne procedury regulujące udostępnianie informacji publicznej oraz opłaty można uznać, iż nawet znaczne przekroczenie ustawowego terminu nie odbiera cechy „aktualności” takiej informacji publicznej.

Oczywiście należy się zastanowić jak w zakresie badania realizowana jest zasada „niezwłocznego uzyskiwania informacji” czy też „bez zbędnej zwłoki” (art. 13 ust. 1 uodip). Jednakże sytuacja taka jest nie do przyjęcia w przypadku informacji o sprawach publicznych, której aktualność może po przekroczeniu pewnego terminu stracić na ważności dla wnioskodawcy. Obowiązkiem każdego podmiotu zobowiązanego do udostępniania informacji jest stosowanie terminów przewidzianych w ustawie i odpowiadających dyspozycji art. 61 Konstytucji..

Ustawodawca wskazuje, iż informacja powinna być udostępniana „bez zbędnej zwłoki”, dlatego też ważnym jest wskazanie na średnią arytmetyczną dla wszystkich podmiotów, które udzieliły informacji publicznej, wynoszącą 10,22 dnia. Tym samym w przypadku tego badania podmioty zobowiązane odpowiadały średnio 10. dnia od momentu wpłynięcia wniosku.

Podsumowując średnie dane dotyczące terminów udostępniania informacji publicznej wskazać należy terminy najdłuższe oraz terminy najkrótsze.

Dwa podmioty zobowiązane odpowiedziały tego samego dnia, którego wpłynął wniosek o udostępnienie informacji publicznej:

- Regionalna Izba Obrachunkowa w Szczecinie,
- Regionalna Izba Obrachunkowa we Wrocławiu,

Pięć podmiotów zobowiązanych odpowiedziało następnego dnia po wpłynięciu wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

- Izba Skarbowa w Białymstoku
- Państwowe Przedsiębiorstwo Użyteczności Publicznej "Poczta Polska"
- Poleski Park Narodowy
- Regionalna Izba Obrachunkowa w Lublinie

- Wojewoda Podkarpacki Mirosław Karapyta

Natomiast z drugiej strony dwa podmioty odpowiedziały po okresie ponad 40 dni:

- Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji – 49 dni
- Tatrzański Park Narodowy – 49 dni
- Roztoczański Park Narodowy – 42 dni
- Ojcowski Park Narodowy – 30 dni

IV. Analiza procedury dostęp do informacji publicznej.

Analiza przedmiotowych dokumentów pod względem ewentualnego naruszenia dostępu do informacji publicznej „każdemu” kto realizuje swoje prawo do informacji wymaga zastrzeżenia, iż prowadzone badanie dotyczy wyłącznie dokumentów.

Dokumenty poddane analizie stanowią wewnętrzne regulacje, które zgodnie z cytowanym w pierwszej części wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego dotyczyć powinny wyłącznie regulacji techniczno-organizacyjnych, a ich zakres nie powinien oddziaływać na uprawnienia realizujących dostęp do informacji publicznej. W pierwszej kolejności zastosowanie mają przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej lub zgodnie z art. 1 ust. 2 te same przepisy ustawy każda inna ustawa, która w sposób odmienny reguluje dostęp do informacji publicznej.

Ewentualnie naruszenie procedury lub zakresu prawa do informacji z powołaniem się na takie zapisy nie powinno mieć znaczenia dla faktycznego realizowania prawa do informacji i stosowania procedury dostępu do informacji określonej w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Pamiętać należy, iż procedury dostępu mogą być uregulowane wyłącznie w ustawach natomiast zakres prawa do informacji określony został w art. 61 Konstytucji.

Jednakże w praktyce może zaistnieć sytuacja, w której zastosowanie wewnętrznych regulacji przekłada się bezpośrednio na realizację dostępu do informacji publicznej i może wprowadzać wnioskodawcę w błąd.

W tym zakresie warto wskazać przykładowo na dwie regulacje.

Zgodnie z § 12 ust. 2 Decyzji nr 7/2008 Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego w sprawie udostępniania informacji publicznej w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, w

przypadku wyznaczenia kosztów za udostępnienie informacji publicznej wydane zostanie postanowienie o kosztach za udostępnienie informacji publicznej. Następnie w Załączniku nr 4 do powyższej Decyzji określony został wzór wydawanego w takich przypadkach postanowienia, który jest zgodny z kodeksem postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 16 ustawy o dostępie do informacji publicznej Kodeks postępowania administracyjnego ma wyłącznie zastosowanie do decyzji. Tym samym wydanie postanowienia w takiej formie następuje niezgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej. Stanowisko takie zostało potwierdzone w orzecznictwie sądów administracyjnych (WSA w Szczecinie WSA w Szczecinie 28 lutego 2008 r., sygn. akt II SA/Sz 1094/07).

Wnioskodawca w stosunku, do którego zastosowany zostanie przepis § 12 ust. 2 powyższej Decyzji zostanie wprowadzony w błąd i będzie nieskutecznie próbował kwestionować koszty udostępnienia informacji publicznej poprzez składanie zażalenia.

Identyczne rozwiązanie przyjęte zostało w § 12 ust. 1 oraz załączniku nr 5 Zarządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie udostępniania informacji publicznej w Ministerstwie Sprawiedliwości z dnia 1 września 2005 r.

Odpowiedzi udzielone przez podmioty zobowiązane na zadane pytania podzielić można na trzy części.

1.

Po pierwsze w odpowiedzi zawarta została informacja, iż w danym podmiocie nie zostały wypracowane żądane dokumenty.

Podmiotów tego rodzaju było 26.

W przypadku tej grupy w odpowiedzi na wniosek o udostępnienie informacji publicznej nie została wskazana żadna podstawa prawna udostępniania, a jedynie zostaliśmy poinformowani, iż przedmiotowych dokumentów nie ma w danej instytucji. W niektórych przypadkach wskazano, iż takie zawiadomienie również stanowi zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej realizację obowiązku i wypełnienie procedury dostępu do informacji publicznej, co uznać należy za prawidłowe działanie.

2.

W drugiej grupie znajdują się podmioty, które w odpowiedzi na wniosek wskazały, iż dostęp do informacji publicznej odbywa się na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej i nie zostały ustalone żadne wewnętrzne procedury.

Ważną częścią tej grupy są podmioty, które wskazały, iż ustawa o dostępie do informacji publicznej nie wprowadza możliwości wprowadzenia możliwości wewnętrznych regulacji dostępu do informacji publicznej. Tym samym wskazują wprost, iż ustawa o dostępie do informacji publicznej wraz z zastrzeżeniem art. 1 ust. 2 w sposób całościowy regulują procedury dostępu do informacji publicznej.

Podmiotów, które wskazują wprost na ustawę o dostępie do informacji publicznej jako podstawę udostępniania informacji publicznej jest 95. Jednocześnie poniżej wskazujemy przykładowe informacje jakie podmioty przesłały dla podkreślenia braku dokumentów regulujących wewnętrzne procedury. Niżej wskazane cytaty z punktu widzenia swobodnego dostępu do informacji publicznej stanowią **bardzo ważny wyznacznik prawidłowego stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej.**

- Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa:

„Ze względu na wyczerpujące uregulowania zawarte w przepisach tej ustawy, do chwili obecnej nie zostały wydane żadne szczególne regulacje wewnętrzne w tym zakresie, w tym w formie odrębnych dokumentów, które moglibyśmy Państwu przesłać”

- Agencja Rynku Rolnego:

„(...) nie przewiduje konieczności tworzenia przepisów wykonawczych, regulujących wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej. W związku z powyższym Agencja Rynku Rolnego nie opracowała takich dokumentów. Jednocześnie informuję, że Agencja Rynku Rolnego, odpowiadając na wnioski o dostęp do informacji publicznej, zawsze postępowała zgodnie z przepisami ww. ustawy.”

- Naczelna Dyrekcja Archiwów Państwowych:

„(...) uprzejmie informuję, że zasady oraz procedura dostępu do informacji publicznej, jak

również koszty jej udostępniania są określone w ustawie z dnia 6 września (...). „Ustawa ta jest stosowana bezpośrednio, ponieważ nie nakłada na podmioty objęte jej działaniem obowiązku wydania wewnętrznych regulacji dotyczących tego zagadnienia”

Białowiecki Park Narodowy:

- *„Wszystkie wnioski o udostępnianie informacji (niezależnie czy są kierowane w trybie ww. ustawy czy jako zwykłe zapytanie), po zadekretowaniu przez Dyrektora, kierowane są do komórki merytorycznej przygotowującej odpowiedź lub materiały z danego zakresu. Odpowiedź na wiosek, jest zatwierdzana przez Dyrektora Parku i przekazywana zainteresowanej stronie. (...) nie były dotychczas nie były ustanawiane dokumenty regulujące wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej lub określające koszty udostępniania informacji publicznej. Spowodowane to było nieznaczną liczbą wniosków o udostępnienie informacji publicznej, w trybie ustawy o dostępie (...).”*

- Biebrzański Park Narodowy:

„Pozostałe informacje publiczne udostępnianie są przez Biebrzański park Narodowy na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej z dn. 6 września 2001 r. Informacji Publicznej BPN udziela bezpłatnie, nie istnieje dokument regulujący koszty udostępniania informacji publicznej”.

- Bieszczadzki Park Narodowy:

„Dostęp do informacji publicznej odbywa się w trybie określonym ustawą z dnia 6 września 2001 r., w tym poprzez BIP i stronę internetową Parki www.bdpn.pl. Nie zachodzą w związku z powyższym potrzeby opracowania dokumentu regulującego wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej. Udostępnianie informacji publicznej w ramach ustawy odbywa się bezpłatnie”.

- Biuro Obsługi Transportu Międzynarodowego:

„(...) udziela informacji publicznych zgodnie z ustawą z dnia 6 września (...). Zgodnie z ww. ustawą udzielanie jak i odmowa udzielenia dostępu do informacji publicznej następuje w formie i terminach w niej określonych”.

- Główny Inspektor Ochrony Środowiska:

„Należy wskazać, iż z przepisów ustawy nie wynika obowiązek opracowania, w drodze wewnętrznych aktów, procedur dostępu do informacji publicznej oraz kosztów związanych z udostępnianiem informacji publicznej”

- Główny Inspektor Farmaceutyczny:

„(...) Główny Inspektor Farmaceutyczny nie wprowadził odrębnych procedur wewnętrznych we wskazanej kwestii, gdyż ustawa o dostępie (...) w sposób pełny i klarowny reguluje zakres i sposób udostępniania informacji posiadających status informacji publicznej, a GIF zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja RP ma obowiązek, jako organ władzy publicznej działać na podstawie i w granicach prawa”

- Główny Urząd Statystyczny:

*„(...) sprawy związane z dostępem do informacji publicznej reguluje ustawa z dnia 6 września 2001 r., **która nie wymaga tworzenia dodatkowych regulacji**”*

- Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji:

„przy wykonywaniu obowiązków w zapewnieniu dostępu do informacji publicznej działa na podstawie i w granicach obowiązującej ustawy z dnia 6 września 2001 r. (...)”

- Polski Komitet Normalizacyjny:

„Jednocześnie informuję, iż ustawa o dostępie do informacji publicznej (...) nie wymaga posiadania ww. wewnętrznych procedur przez jednostki takie jak PKN.

- Prezydent RP:

„(...) przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. (...) nie zobowiązuje organów administracji publicznej do opracowania i wdrożenia aktów regulujących wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej oraz zasad ponoszenia kosztów udostępniania informacji publicznej, w związku z czym w kancelarii Prezydenta RP nie obowiązują wewnętrzne uregulowania w tym zakresie.

Kancelaria Prezydenta RP wykonuje obowiązki z ustawy o dostępie do informacji publicznej, biorąc pod uwagę zakres otrzymywanych wniosków oraz uregulowania powyższej ustawy”.

- Urząd Dozoru Technicznego:

„UDT jako państwowa osoba prawna jest zobowiązana do udostępnienia informacji publicznej w zakresie i trybie określonych w Ustawie o dostępie do informacji publicznej. Udostępniając informacje publiczne UDT kieruje się zapisami ustawy i nie posiada dodatkowych dokumentów regulujących wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej.

(...) W związku z powyższym Państwa prośba o udostępnienie kserokopii zarówno dokumentu regulującego wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej, jak również dokumentu regulującego koszty udostępnienia informacji publicznej jest bezprzedmiotowa.

„Wymienione w piśmie akty prawne są ogólnie dostępne np. w internetowym systemie aktów prawnych pod adresem „sejmu”.

- Urząd ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych:

*„(...) ponieważ przepisy obowiązującej ustawy o dostępie do informacji publicznej tego nie wymagają, **jak też nie dają podstawy do tworzenia podobnych regulacji**”*

- Urząd Regulacji Energetyki:

„Postanowienia powołanej ustawy w zakresie sposobu udostępniania informacji publicznej mają charakter wyczerpujący i konkretny, stąd też w URE nie funkcjonują w tym względzie szczegółowe procedury wewnętrzne. Także koszty udostępnienia informacji publicznej związane z wskazanymi przez podmiot wnioskujący sposobami udostępnienia informacji publicznej, względnie z koniecznością jej przekształcenia, podlegają indywidualnej kalkulacji. Za niezwykle przydatną w tym zakresie należy uznać bogatą już linię orzeczniczą sądów administracyjnych, zawierające cenne wytyczne w przedmiocie rozumienia istoty opłaty związanej z udostępnieniem informacji publicznej oraz formy prawnej, w której wysokość tej opłaty winna zostać ustalona (WSA w Szczecinie 28 lutego 2008 r., sygn. akt II SA/Sz 1094/07, WSA w Krakowie z dnia 14 grudnia 2005 r., sygn. akt II SA/Kr 1108/05).”

- Wielkopolski Park Narodowy:

„(...) stosuje się wprost przepisy ustawy z dnia 6.09.2001 r. o dostępie informacji publicznej, skutkiem czego wydanie dokumentu dotyczącego wewnętrznej procedury uważam za zbędne”

- Urząd kontroli Skarbowej w Zielonej Górze:

(...) nie obliguje do tworzenia pozaustawowych procedur składania wniosków (...) czy ustalania kosztów”

Stanowiska wyżej zaprezentowane w zakresie odpowiedzi na wniosek o wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej gwarantują jednolity dostęp do informacji publicznej we wszystkich tych instytucjach.

Wskazać należy, iż w każdym z podmiotów zobowiązanych zaliczonych do tej grupy można się spodziewać, w przypadku wnioskowania o informację publiczną, zastosowania wyłącznie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Jednocześnie poza zakresem tego badania pozostaje faktyczne stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej, co jak pokazuje przykład KRRiT, która podała, że stosuje bezpośrednio ustawę, a jednocześnie odpowiedziała po 49 dniach na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, może być różnie.

3.

Do trzeciej grupy zaliczyć należy podmioty, które w odpowiedzi na wniosek przesłały wewnętrzne regulacje lub wskazały BIP gdzie udostępnione zostały takie dokumenty.

63 ze 185 podmiotów posiadają wewnętrzne procedury udostępniania informacji publicznej.

Regulacje dotyczące wewnętrznych procedur dostępu do informacji publicznej jako takie nie powinny mieć wpływu na prawa wnioskodawcy wynikające z ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz Konstytucji. Wskazanie takich regulacji winno odnosić się jedynie do regulacji techniczno-organizacyjnych w ramach funkcjonowania danego podmiotu zobowiązanego do udostępniania informacji publicznej.

Regulacje takie nie powinny wyznaczać zakresu dostępu do informacji publicznej niezgodnego z przepisami Konstytucji i ustawy o dostępie do informacji publicznej, ani nie powinny wchodzić w zakres uregulowań w nich zawartych.

Z powyższego punktu widzenia występowanie wewnętrznych uregulowań dotyczących dostępu do informacji publicznej należy rozpatrywać mając na względzie, iż samo istnienie dokumentów tego rodzaju nie ma żadnego wpływu na faktyczne wykonywanie obowiązków z ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W zakresie niniejszego badania nie zostały stwierdzone w tym zakresie naruszenia prawa do informacji publicznej z powołaniem się w przypadku tej grupy na wewnętrzne uregulowania w zakresie dostępu do informacji publicznej. Wszystkie wnioski zostały zrealizowane zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej.

Sytuacja taka powoduje, iż przedmiotowe badanie dokumentów przeprowadzono gruntownie w oparciu o narzędzie stanowiące załącznik do niniejszej analizy, jednakże jedynie sygnalizacyjne zostaną wskazane przypadki, które mogłyby stanowić naruszenie procedury dostępu do informacji publicznej.

- Centralny Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli wskazał m. in:

„Referat ds. Osobowych prowadzi na bieżąco kontrolę nad prawidłowością realizacji przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. § 1 Każdy ma prawo dostępu do informacji publicznej, na zasadach określonych w niniejszym regulaminie.”

Powyższe może budzić zastrzeżenia w zakresie braku pełnej regulacji w regulaminie procedury dostępu do informacji publicznej. Jednak uregulowanie takie wchodziłoby w zakres ustawy o dostępie do informacji publicznej, co należałoby uznać za niezgodne z prawem. Dla zobrazowania ewentualnych błędów w zakresie hipotetycznego powoływania się wyłącznie na zapisy regulaminu wskazać należy następujące zapisy:

Prawo do informacji publicznej obejmuje w szczególności uprawnienie do:

- Uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to istotne dla interesu publicznego (powtórzony przepis ustawy bez słowa „szczególnie”),
- Wglądu do dokumentów urzędowych (powtórzony przepis ustawy),
- Informacji o polityce wewnętrznej i zagranicznej CODN (powtórzony przepis ustawy),
- Informacji o statusie prawnym i formie prawnej (powtórzony przepis ustawy – zamienione

słowo lub na i),

- Informacji o przedmiocie działalności i kompetencjach CODN (powtórzony przepis ustawy),
- Informacji o organach CODN i osobach sprawujących w nich funkcje oraz ich kompetencjach (powtórzony przepis ustawy),
- Informacji o majątku publicznym, którym dysponuje CODN,
- Informacji o zasadach i trybie działania CODN (powtórzony przepis ustawy).

Wybiórczo wybrane części przepisów § 3 i § 6 uodip.

Nie udziela się dostępu do:

- Informacji chronionych ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa (powtórzony niecały przepis ustawy – wybrane zagadnienia przepisu art. 5 uodip),
- Informacji niejawnych,
- Informacji zawierających dane osobowe (chyba, że dokument zostanie poddany anonimizacji, w ten sposób, że dane nie będą rozpoznawalne),
- Informacji stanowiących tajemnicę skarbową,
- Informacji stanowiących tajemnicę statystyczną.
(powtórzone części przepisów ustawy)

Powyższe wskazuje, iż istnieje możliwość naruszenia prawa do informacji poprzez zastosowanie wyłącznie regulaminu. Jednocześnie, jak zostało wyżej wskazane regulacje te powtarzają częściowo przepisu ustawy co uznać należy za niewłaściwe postępowanie.

W związku z licznymi zapisami w regulaminie stanowiącymi niekiedy niepełne powtórzenie przepisów ustawy może istnieć zagrożenie prawidłowej realizacji procedury dostępu do informacji publicznej.

- W Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim w Zarządzeniu Nr 223/2004 Wojewody Lubelskiego z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie procedury załatwiania spraw z zakresu dostępu do informacji publicznej w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie wskazano następujące sposoby udostępnienia informacji publicznej:

Udostępnienie informacji publicznej w LUW w Lublinie następuje w drodze:

1. Publikowania informacji i dokumentów na stornie podmiotowej BIP,
2. Odpowiedzi na ustny lub pisemny wniosek,
3. Wyłożenia lub wywieszenia informacji i dokumentów w miejscach ogólnie dostępnych.

Regulacja taka wskazuje, iż wewnętrzny dokument nie przewiduje możliwości udostępniania informacji za pośrednictwem urządzeń elektronicznych zamontowanych w miejscach ogólnodostępnych, co przewiduje ustawa o dostępie do informacji publicznej. Oczywiście ten ostatni sposób jest jedynie fakultatywny, ale zastanawiające jest jednak wskazanie wyłożenia lub wywieszenia (powyżej pkt 3).

- W Komendzie Głównej Policji udostępnianie informacji publicznej odbywa się zgodnie z Decyzją nr 578 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 października 2006 r. w sprawie postępowania w Komendzie Głównej Policji przy stosowaniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.

W przedmiotowej Decyzji należy zwrócić uwagę na przepis § 4, zgodnie z którym

1. Wnioski pochodzące od dziennikarzy, w rozumieniu nadanym temu określeniu w przepisach prawa prasowego, są załatwiane przez Rzecznika Prasowego Komendanta Głównego Policji.
2. Komórka wiodąca przekazuje do Biura Komunikacji Społecznej KGP kopie odpowiedzi na wnioski udzielone w sprawach, które mogą się wiązać z publikacją w prasie, w rozumieniu nadanym temu określeniu w przepisach prawa prasowego.

Z punktu widzenia „każdego” kto jest uprawniony do uzyskiwania informacji publicznej wskazanie na grupę podmiotów, których wnioski o udostępnienie informacji realizowane są w inny sposób niż pozostałych podmiotów prowadzić może do ich nierównego traktowania.

Regionalna Izba Obrachunkowa w Łodzi w Dziale VII, Tytule II Regulaminu Organizacyjnego wskazane zostało:

§ 3 pkt 2. W odpowiedzi na wniosek, o którym mowa w ust. 1, należy podać czas i miejsce udostępniania informacji. Informacje udostępniane są wyłącznie w godzinach pracy RIO.

Powyższe wraz z pozostałymi uregulowaniami Regulaminu mogłoby wskazywać, iż udostępnienie informacji następuje wyłącznie do wglądu w siedzibie Izby. Jednakże faktyczne przesłanie informacji w ramach niniejszej analizy przeczy tym zapisom.

Problematyka wewnętrznych regulacji w zakresie dostępu do informacji publicznej winna być z punktu widzenia podmiotów zobowiązanych rozpatrywana następująco:

Po pierwsze należałoby wskazać jakie elementy wewnętrznego funkcjonowania danego podmiotu wymagają uregulowania, aby prawidłowo realizować ustawę o dostępie do informacji publicznej i czy są konieczne. Następnie w zgodzie z cytowanym orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego należałoby uregulować jedynie techniczno-organizacyjne kwestie związane z zapewnieniem prawidłowego wykonania procedury dostępu do informacji publicznej

4.

W dokonanej analizie należy zwrócić uwagę na kilka odpowiedzi, które w kontekście obowiązywania ustawy o dostępie do informacji publicznej wydają się enigmatyczne.

- Instytut Badania Dróg i Mostów:

„(...) informuję, że udostępnianie informacji publicznej w Instytucie zostało opracowane na podstawie Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 r. Powyższe Rozporządzenie bardzo przejrzystie określa zasady udostępniania informacji publicznej, które opiera się na podstawie art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. „dip” (...). W związku z powyższym, decyzją Dyrektora Instytutu na podstawie w/w

Rozporządzenia, wszelkie dane znajdujące się w zakresie przewidzianym w artykule 6 przywołanej ustawy, znajdują się na stronie internetowej Instytutu, www.ibdim.edu.pl”

Z powyższego zapisu trudno wywnioskować, czego dotyczy ta procedura i czy poza udostępnianiem w BIP przewidywane są inne formy udostępniania informacji publicznej. Oczywiście odpowiedź na nasz wniosek wskazuje, że informacje udostępniane są również na wniosek pisemny.

- Roztoczański Park Narodowy:

„(...) nie posiada dokumentów (...) Jednocześnie informujemy, iż z chwilą opracowania wymienionych powyżej regulaminów, zostaną one Państwu przekazane w formie kserokopii”

- Państwowy Instytut Geologiczny:

W odpowiedzi na wniosek poinformowano, iż uregulowane zostały sposoby i koszty udostępniania informacji geologicznych. Równocześnie wskazany został link (http://www.pgi.gov.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=939&Itemid=313)

- Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie:

„Mając na uwadze specyfikę działania urzędów kontroli skarbowej, polegające na pracy z dokumentami stanowiącymi tajemnicę skarbową – wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej mogą być opracowane naszym zdaniem jedynie przez departament MF, nadzorujący pracę ww. urzędów.”

- Instytut techniki Budowlanej

Wskazał, iż wprowadzone zostały takie regulacje, ale nie są udostępniane na wniosek.

Powyższe cztery grupy podmiotów w zakresie procedury udostępniania informacji publicznej, czy to poprzez przesłanie informacji publicznej, iż nie mają przedmiotowych procedur, czy też przesyłając procedury lub wskazując odpowiedź nie zgodną z zawartym pytaniem we wniosku wypełniły w zasadzie obowiązek udzielenia odpowiedzi na wniosek o informację publiczną.

Wydaje się, iż stwierdzone ewentualne nieprawidłowości w procedurze udostępniania informacji publicznej wyłącznie na podstawie wprowadzonych wewnętrznych regulacji wymaga rzeczywistego sprawdzenia. W przypadku badania zastosowanie miały przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej lub w przypadku wewnętrznego procedowania regulacje wewnętrzne. Należy jednak zauważyć, że na wnioskodawcę nie miało to przełożenia w zakresie udostępnienia informacji publicznej.

Przeprowadzona analiza dokumentów wskazała potencjalne zagrożenia jakie mogłoby mieć zastosowanie wyłącznie przepisów regulacji wewnętrznych w zakresie udostępniania informacji publicznej.

V. Opłaty za udostępnianie informacji publicznej.

Problematyka kosztów udostępnienia informacji publicznej jest złożona. Podmioty zobowiązane do udostępniania informacji publicznej wskazują, iż ewentualne ponoszenie kosztów udostępniania informacji publicznej na przykład w przypadku dużej ilości kopii nie stanowi nadmiernego obciążenia dla podmiotu zobowiązanego, który może obciążyć tymi kosztami wnioskodawcę.

Natomiast często koszty udostępnienia informacji stanowią przeszkodę w swobodnym dostępie do informacji publicznej dla wnioskodawcy. Zwykle koszty udostępniania informacji publicznej są znaczne i stanowią realne utrudnienie w dostępie do informacji publicznej.

W zakresie uregulowań na gruncie obowiązującej ustawy o dostępie do informacji publicznej wskazać należy, iż zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji udostępnienie informacji jest bezpłatne, z zastrzeżeniem art. 15. Tak wprowadzona regulacja powoduje, iż zasadą jest **bezpłatność udostępniania informacji publicznej**, natomiast – wyjątkowo - zgodnie z uregulowaniami przepisu art. 15 podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznych może pobrać od wnioskodawcy opłatę odpowiadającą tym kosztom, tj. *„dodatkowym kosztom związanym ze wskazanym we wniosku sposobem udostępniania lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku”* W tym miejscu podkreślić należy, iż koszty udostępniania informacji publicznej zgodnie z art. 15 ustawy o dostępie do informacji publicznej odnoszą się każdorazowo do ponoszenia przez organ zobowiązany do udostępnienia informacji dodatkowych kosztów, które *„związane są ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w*

wysokości odpowiadającej tym kosztom.”. Ewentualne obciążanie kosztami udostępnienia informacji publicznej pozwala jedynie na ustalenie opłaty odpowiadającej dodatkowym, rzeczywistym kosztom. Na podmiocie zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej ciąży obowiązek wykazania, iż żądana opłata odpowiada faktycznie poniesionym kosztom.

Ponadto, wyznaczenie opłaty za udostępnienie informacji publicznej w każdym przypadku wymaga indywidualnego rozpatrzenia, a więc konkretnego rozstrzygnięcia o kosztach udostępnienia informacji odnośnie wskazanego we wniosku sposobu udostępnienia.

Równocześnie zauważyć należy, iż przepis art. 15 ustawy o dostępie do informacji publicznej przewiduje jedynie możliwość wyznaczenia opłaty w przypadku pojawienia się dodatkowych kosztów i to podmiot udostępniający każdorazowo decyduje czy zaistniały dodatkowe koszty i zamierza pobrać opłatę.

Wprowadzanie stałych cenników, które w sposób generalny wyznaczają stawki za udostępnianie informacji publicznej w oczywisty sposób łamie zasadę każdorazowego indywidualnego określania opłaty oraz zasadę wyliczania faktycznie poniesionych dodatkowych kosztów, które pojawiły się w związku z realizacją określonego wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Pogląd o braku możliwości wyznaczania stałych cenników ugruntowany jest zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie. Nadmienić należy jedynie, iż cytowanym wyżej orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny odniósł się do zagadnienia wyznaczania cenników w przepisach wprowadzanych przez organy jednostek samorządu terytorialnego. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż *„Znaczy to, iż z mocy prawa z "zasad dostępu do dokumentów i korzystania z nich" wyłączone są takie aspekty proceduralne, które by np. przesądzały o odpłatności lub bezpłatności dostępu do dokumentów, wyznaczały terminy mogące zagrozić realności tego dostępu, itp.”*

Natomiast w wyroku NSA z dnia 11 października 2002 r. sygn. akt: II SA 812/00 NSA stwierdził, iż *„Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie prawidłowa realizacja zasady bezpłatnego dostępu do informacji publicznej oznacza, iż opłaty za jej udostępnienie mogą być pobierane wyłącznie w konkretnych wypadkach za koszty utrwalenia dokumentacji”*, co zostało następnie rozwinięte w orzeczeniu WSA we Wrocławiu z dnia 20 października 2004 r., w sprawie o sygn. akt IV SA/Wr 505/04: *„słusznie wskazał Wojewoda, że przepis ten w sytuacjach wyjątkowych upoważnia organ zobowiązany do udostępnienia informacji*

publicznej do pobrania opłaty, jeżeli sposób udostępnienia informacji wskazany we wniosku osoby żądającej dostępu do takiej informacji powoduje powstanie dodatkowych kosztów. Taka regulacja ustawowa oznacza, że pobieranie opłaty przez organ zobowiązany do udostępnienia informacji stanowi wyjątek od zasady bezpłatności dostępu do informacji publicznej (art. 7 ust. 2 ustawy), musi więc być tłumaczony według wykładni zwięzającej treść przepisu. Prawo do pobierania opłaty może więc dotyczyć tylko dodatkowych kosztów związanych z żądanym sposobem udostępnienia informacji. Regulacja zawarta w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. nr 112 poz. 1198 ze zm.) dotyczy zatem rzeczywistych kosztów ponoszonych przez organ w związku z określonym sposobem udostępnienia informacji. Koszty te z natury rzeczy mogą być różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej.”

Wskazać należy również na dwa inne orzeczenia. WSA w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Sz 1094/07 podniósł zarówno tryb kwestionowania wyznaczonej przez podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej opłaty przez wnioskodawców oraz odniósł się bezpośrednio do możliwości wprowadzenia ryczałtowych stawek za udostępnianie informacji publicznej wskazując, iż *"Sąd podziela w tym zakresie argumenty skargi, że wszelkie opłaty wprowadzone w formie stawek ryczałtowych stanowiłyby naruszenie art. 7 ust. 2 i art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej."*

Natomiast drugi wyrok dotyczy możliwości wprowadzania „cennika”. W wyroku z dnia 12 stycznia 2007 r. WSA w Krakowie w sprawie o sygn. akt II SA/Kr 1065/06 odniósł się do zarządzenia prezydenta regulującego zasady dostępu do informacji publicznej oraz cennik za udostępnianie informacji publicznej: *„Inne zupełnie znaczenie ma jednak, zawarta w skarżonym Zarządzeniu, regulacja dotycząca pobierania opłat od podmiotów składających wnioski o udostępnienie informacji publicznej. Ustalenie kolejności działań w tym zakresie nie jest już tylko czynnością organizującą pracę urzędu i urzędników, lecz regulacją mającą charakter generalny i zewnętrzny. Zapis ten ingeruje w uprawnienia podmiotów zwracających się o udzielenie informacji publicznej i określa ich obowiązki. Ani zaś ustawa o samorządzie gminnym, ani ustawa o dostępie do informacji publicznej nie przewidują kompetencji Prezydenta do regulowania tej kwestii. Art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej reguluje wyjątek od wyrażonej w art. 7 ust. 2 zasady bezpłatności dostępu do informacji. Przepis ten daje podmiotowi zobowiązanemu uprawnienie do pobrania*

*opłaty stanowiącej równowartość rzeczywiście poniesionych, dodatkowych kosztów związanych ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku. **Realizacja tego uprawnienia może nastąpić w konkretnych, indywidualnych sprawach i nie może tamować udzielenia informacji. Ewentualne pobranie kosztów ma nastąpić po, a nie przed udostępnieniem informacji.** Omawiany przepis nie zawiera żadnego sformułowania, które można byłoby rozumieć jako upoważnienie podmiotów zobowiązanych do zmiany tej kolejności i uzależniania udzielenia informacji od uiszczenia opłat. Nie zawiera też szczególnej kompetencji w tym zakresie dla organów gminy.”.*

W prowadzonym badaniu przed wskazaniem wprowadzonych cenników warte w kontekście możliwości pobierania opłat warto przytoczyć szerokie wyjaśnienie jakie na przedmiotowy wniosek przesłała Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości.

„Analiza przytoczonego przepisu wskazuje jednoznacznie, że pobranie wspomnianej opłaty jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem, podmiotu udostępniającego informację publiczną możliwym do zastosowania wyłącznie w przypadku, gdyby podmiot ten miał ponieść dodatkowe koszty związane z udostępnieniem informacji publicznej. Tym samym ustalenie możliwości pobrania przedmiotowej opłaty, jak również ustalenie jej wysokości nie może odbywać się bez szczegółowej analizy okoliczności towarzyszących udostępnieniu informacji publicznej. Przyjęcie zatem wewnętrznych regulaminów, instrukcji bądź innych dokumentów regulujących w danej organizacji kwestii opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej mogłoby w konsekwencji doprowadzić do każdorazowego pobierania opłat, tj. de facto do pobrania opłaty za usługę. W tym miejscu wskazać należy, że działania takie, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych (por. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 28 lutego 2008 r. sygn. akt II SA/Sz 1094/07), są niedopuszczalne. Do podobnych wniosków doszedł również Trybunał Konstytucyjny, który w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 16 września 2002 r., sygn. akt K 38/01, wskazał, że ewentualne regulaminy dotyczące udostępniania informacji publicznych mogą dotyczyć wyłącznie kwestii techniczno-porządkowych i związanych z uwarunkowaniami lokalnymi, tj. określać jednostki organizacyjne odpowiedzialne za udostępnianie informacji publicznej czy określenie czasu urzędowania, w którym dokument jest udostępniany, a zatem nie mogą dotyczyć materialnych treści prawa do informacji, jego zakres i granice wyznaczonych przez Konstytucję i ustawy. Tym samym zdaniem Trybunału Konstytucyjnego wspomniane regulaminy udostępniania informacji

publicznej nie mogą zwierać postanowień, które mogłyby przesądzać np. o odpłatności lub bezpłatności dostępu do dokumentów.”.

Identyczne stanowisko przedstawione zostało w odpowiedzi na wniosek przez Urząd Regulacji Energetyki:

„(...). Także koszty udostępnienia informacji publicznej związane z wskazanymi przez podmiot wnoszący sposobami udostępnienia informacji publicznej, względnie z koniecznością jej przekształcenia, podlegają indywidualnej kalkulacji. Za niezwykle przydatną w tym zakresie należy uznać bogatą już linię orzeczniczą sądów administracyjnych, zawierające cenne wytyczne w przedmiocie rozumienia istoty opłaty związanej z udostępnieniem informacji publicznej oraz formy prawnej, w której wysokość tej opłaty winna zostać ustalona (WSA w Szczecinie 28 lutego 2008 r., sygn. akt II SA/Sz 1094/07, WSA w Krakowie z dnia 14 grudnia 2005 r., sygn. akt II SA/Kr 1108/05).”

W odpowiedzi na wnioski o udostępnienie informacji publicznej w zakresie wewnętrznych procedur określających koszty udostępniania informacji publicznej 20 instytucji przesłało dokumenty wskazujące sztywno określone stawki za udostępnienia informacji publicznej. Każda z instytucji wyznaczyła inne kwoty za poszczególne formy udostępnienia.

Jedynie dla przykładu wskazane są następujące cenniki:

Centralne Biuro Antykorupcyjne:

Ksero – czarnobiałe/kolor	1 zł za stronę
Wydruk – czarnobiałe/kolor	2 zł za stronę
Cd	3 zł za sztukę
DVD	6 zł za sztukę
Dyskietka	3 zł za sztukę

Park Narodowy Ujście Wisły:

Ksero – czarnobiałe/kolor	0,20 a-4 0,40 a-3
Cd	0,50
Przesłanie pocztą	Według stawek poczty
Dyskietka	0,30

Kujawsko Pomorski Urząd Wojewódzki

Ksero – czarnobiałe/kolor	A4 0,30 zł a3 0,50
Cd	1 zł
Przesłanie pocztą	Kopii dokumentów lub danych drogą pocztową pobiera się opłatę w wysokości podanej w obowiązującym cenniku powszechnych usług pocztowych operatora publicznego (...), za przesyłkę danego rodzaju i danej kategorii wagowej, zwiększoną o: <ol style="list-style-type: none"> 1) 2 zł – w przypadku kopii dokumentów lub danych w formie wydruku lub kserokopii, 2) 5 zł – w przypadku kopii dokumentów lub danych na nośniku elektronicznym dostarczonym przez wnioskodawcę.
Dyskietka	1 zł
Inne:	W razie wystąpienia dodatkowych kosztów nie ujętych w ust. 4 wycena będzie dokonana indywidualnie.

Ministerstwo Skarbu

Ksero – czarnobiałe/kolor	1/00
Wydruk – czarnobiałe/kolor	2/00
Cd	3/00
DVD	6/00
Przesłanie pocztą	Nie
Majl	Nie
Dyskietka	3/00

W większości przypadków trudno uznać, iż wskazane koszty za poszczególne formy udostępnienia odpowiadają rzeczywiście poniesionym kosztom udostępnienia informacji.

Jednocześnie nie wiadomo czy udostępnienie informacji publicznej rodzi za każdym razem obowiązek zastosowania ustalonego cennika, czy też w jakiś szczególnych przypadkach. W przedmiotowej analizie trudno ustalić, czy faktyczne ustalenie stawek powoduje w przypadku wniosku o udostępnienie informacji publicznej koszty udostępnienia. Z 20 instytucji, które

wprowadziło cenniki tylko w jednym przypadku wyznaczona została opłata w wysokości 50 gr, która wskazana została na fakturze przesłanej wraz z informacją publiczną. Wnioskodawca nie został w tym przypadku zawiadomiony o poniesieniu potencjalnej opłaty, a została ona z góry wyznaczona przez podmiot zobowiązany.

Jak wskazano w pkt. IV w zakresie opłat zwraca uwagę również forma powiadomienia, która nie może przyjmować formy postanowienia, a jedynie informacji o kosztach udostępnienia.

W zakresie kosztów udostępniania informacji publicznej wskazać należy odpowiedź Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego, którego Dyrektor wskazał m. in. *„Ponadto informujemy, iż w Biurze Obsługi Transportu Międzynarodowego określona została górna granica kosztów jakie może ponieść wnioskodawca o udzielenie informacji publicznej. Decyzją Dyrektora BOTM koszt ten nie może przekroczyć 156 zł co jest uzasadnione zakresem udzielanych informacji. W tym miejscu wyjaśniamy, iż na ww. koszt składają się koszty wysyłki, nośnika informacji jak i koszt pracy informatyka w związku z tym, iż w zakresie obsługi informatycznej BOTM jesteśmy obsługiwani przez firmę zewnętrzną.”*

Pamiętać należy, iż koszty udostępnienie o jakich stanowi art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie mogą być związane z kosztami pracy. Sądy administracyjne bezwzględnie zakwestionowały regulacje związane z opłacaniem pracy osób udostępniających informację publiczną.

V. Zakres regulacji art. 12 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Poza analizą pozostawało sprawdzenie wypełnianie przez podmioty zobowiązane obowiązku wynikającego z art. 12 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Zgodnie z tym przepisem informacje publiczne udostępniane m. in. na wniosek winny być oznaczane danymi określającymi podmiot udostępniający informację, danymi określającymi tożsamość osoby, która wytworzyła informację lub odpowiada za treść informacji, danymi określającymi tożsamość osoby, która udostępniła informację, oraz datą udostępnienia.

Na 185 instytucji, które udostępniły informację publiczną zgodnie z wyżej wskazanym przepisem udostępnioną informację publiczną oznaczył 1 podmiot – Urząd Komunikacji Elektronicznej, co stanowi 0,54 wszystkich podmiotów.

VI. Podsumowanie.

Mając na uwadze przeprowadzoną analizę terminowości udostępniania informacji publicznej oraz badanie dokumentów w zakresie wewnętrznych procedur dostępu do informacji publicznej oraz dokumentów regulujących koszty udostępniania informacji publicznej należy wskazać na trzy aspekty.

Wskazane w odpowiedziach na wniosek o udostępnienie informacji publicznej zasady postępowania w zakresie udostępniania informacji publicznej, czy to ze wskazaniem na ustawę o dostępie do informacji publicznej, czy też wewnętrzne procedury, winny być rzeczywiście sprawdzone pod względem przestrzegania ustawy o dostępie do informacji publicznej i nie utrudniania dostępu do informacji publicznej. W zakresie niniejszego badania rzeczywisty dostęp do informacji publicznej w instytucjach, które odpowiedziały na wnioski o udostępnienie informacji publicznej wykonywany był w zasadzie zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej. W trzech przypadkach można mieć zastrzeżenia do sposobu udzielenia odpowiedzi, jednakże nie miało to znaczącego wpływu na przedmiotowe badanie.

Identycznie należałoby sprawdzić jak faktycznie wyznaczane są koszty przez 20 instytucji, które wprowadziły cenniki dostępu do informacji publicznej. Wprowadzenie cenników stałych zgodnie z obowiązującą ustawą o dostępie do informacji publicznej należy uznać za naruszenie prawa i jako takie winny być uchylone. W tym samym zakresie należałoby doprowadzić do usunięcia formy postanowienia o kosztach za udostępnienie informacji, które może utrudnić kwestionowanie wyznaczonych kosztów.

Dwie przesłanki dodatkowe pozwalają na twierdzenie, że należy dokonać analizy dostępu do informacji publicznej w tych instytucjach. Pierwsza to stosunkowo długi termin udzielania informacji publicznej lub znaczny procent braku relacji przez podmioty zobowiązane na wniosek, a druga to brak prawidłowego wypełnienia art. 12 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Dla samego badania ostatnia przesłanka nie wpływała na zakres analizy, jednakże w innych przypadkach może mieć znaczenie, ale również wskazuje, iż podmioty zobowiązane nie stosują w zasadzie prawidłowo prostego przepisu z zakresu procedury dostępu do informacji publicznej.

Ostatnim zagadnieniem jest brak reakcji przez tak znaczną liczbę podmiotów zobowiązanych. Poza rzeczywistym brakiem reakcji zwrócić należy uwagę, iż w przypadku kwestionowania

bezczywności zgodnie z procedurą w każdym z tych przypadków należałoby złożyć skargę na bezczynność do Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

Opłata kancelaryjna w postępowaniu w tym zakresie wynosi 100 zł od każdej skargi. Przy uznaniu przez sąd racji i stwierdzeniu bezczynności może nastąpić zwrot uiszczonej kwoty, jednakże procedura ta może faktycznie stanowić o przeszkodzie w zakresie dostępu do informacji publicznej.

Załącznik Nr 1 – wykaz instytucji

1. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego
2. Agencja Nieruchomości Rolnych
3. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
4. Agencja Rynku Rolnego
5. Agencja Wywiadu
6. Akademia Morska w Gdyni
7. Akademia Morska w Szczecinie
8. Archiwa Państwowe
9. Białowiecki Park Narodowy z siedzibą w Białowieży
10. Biebrzański Park Narodowy z siedzibą w Osowcu Twierdzy
11. Bieszczadzki Park Narodowy z siedzibą w Ustrzykach Górnych
12. Biuro Bezpieczeństwa Narodowego
13. Biuro Obsługi Transportu Międzynarodowego w Warszawie
14. Biuro Ochrony Rządu
15. Centralne Biuro Antykorupcyjne
16. Centralnej Komisji Egzaminacyjnej
17. Centralny Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli
18. Centrum Naukowo-Techniczne Kolejnictwa w Warszawie
19. Centrum Unijnych Projektów Transportowych
20. Drawieński Park Narodowy z siedzibą w Drawnie
21. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
22. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych
23. Główny Inspektor Ochrony Środowiska
24. Główny Inspektorat Farmaceutyczny
25. Główny Inspektorat Kolejnictwa
26. Główny Inspektorat Sanitarny
27. Główny Inspektorat Transportu Drogowego
28. Główny Inspektorat Weterynarii
29. Główny Urząd Geodezji i Kartografii
30. Główny Urząd Miar
31. Główny Urząd Nadzoru Budowlanego

32. Główny Urząd Statystyczny
33. Gorczański Park Narodowy z siedzibą w Porębie Wielkiej
34. Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych
35. Instytut Badawczy Dróg i Mostów w Warszawie
36. Instytut Energii Atomowej
37. Instytut Gospodarki Przestrzennej i Mieszkalnictwa w Warszawie
38. Instytut Łączności - Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie
39. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej
40. Instytut Morski w Gdańsku
41. Instytut Pamięci Narodowej
42. Instytut Rozwoju Miast w Krakowie

43. Instytut Techniki Budowlanej w Warszawie
44. Instytut Transportu Samochodowego w Warszawie
45. Izba Morska w Szczecinie
46. Izba Skarbowa w Białymstoku Adres: 15-026 Białystok ul. Słonimska 1
47. Izba Skarbowa w Bydgoszczy Adres: 85-950 Bydgoszcz ul. dra E. Warmińskiego 18
48. Izba Skarbowa w Gdańsku Adres: 80-831 Gdańsk ul. Długa 75/76
49. Izba Skarbowa w Katowicach Adres: 40-022 Katowice ul. Damrota 25 skr. poczt. 27
50. Izba Skarbowa w Kielcach Adres: ul. Witosa 78 B 25-561 Kielce
51. Izba Skarbowa w Krakowie Adres: 31-007 Kraków ul. Wiślna 7
52. Izba Skarbowa w Lublinie Adres: 20-950 Lublin ul. I Armii Wojska Polskiego 3
53. Izba Skarbowa w Łodzi Adres: 90-437 Łódź Al.Kościuszki 83
54. Izba Skarbowa w Olsztynie Adres: 10-950 Olsztyn al. Marszałka Józefa Piłsudskiego 59A
55. Izba Skarbowa w Opolu Adres: 45-057 Opole ul. Ozimska 19
56. Izba Skarbowa w Poznaniu Adres: 60-967 Poznań Pl. Cyryła Ratajskiego 5
57. Izba Skarbowa w Rzeszowie Adres: 35-959 Rzeszów ul. Geodetów 1
58. Izba Skarbowa w Szczecinie Adres: 70-525 Szczecin ul. Roosevelta 1,2
59. Izba Skarbowa w Warszawie Adres: 01-513 Warszawa ul. Alojzego Felińskiego 2B
60. Izba Skarbowa w Zielonej Górze Adres: 65-958 Zielona Góra ul. Sikorskiego 2
61. Izba Skarbowa we Wrocławiu Adres: 50-983 Wrocław ul. Pretficza 9/11,
62. Kampinoski Park Narodowy z siedzibą w Izabelinie

63. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
64. Karkonoski Park Narodowy z siedzibą w Jeleniej Górze
65. Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
66. Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej
67. Komenda Główna Policji
68. Komisja Nadzoru Finansowego
69. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji
70. Krajowa Szkoła Administracji Publicznej
71. Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej,
72. Magurski Park Narodowy z siedzibą w Krempnej
73. Ministerstwo Edukacji Narodowej
74. Ministerstwo Finansów
75. Ministerstwo Gospodarki
76. Ministerstwo Infrastruktury
77. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
78. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego
79. Ministerstwo Obrony Narodowej
80. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej
81. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
82. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego
83. Ministerstwo Skarbu Państwa
84. Ministerstwo Sportu i Turystyki
85. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji
86. Ministerstwo Spraw Zagranicznych
87. Ministerstwo Sprawiedliwości
88. Ministerstwo Środowiska
89. Ministerstwo Zdrowia
90. Morska Służba Poszukiwania i Ratownictwa
91. Najwyższa Izba Kontroli
92. Narodowy Bank Polski
93. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
94. Narodowy Fundusz Zdrowia
95. Narwiański Park Narodowy z siedzibą w Kurowie

96. Ojcowski Park Narodowy z siedzibą w Ojcowie
97. Państwowa Agencja Atomistyki
98. Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa
99. Państwowa Inspekcja Pracy
100. Państwowa Komisja Wyborcza
101. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe
102. Państwowe Przedsiębiorstwo Użyteczności Publicznej "Poczta Polska" w Warszawie
103. Państwowa Agencja Atomistyki
104. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
105. Państwowy Instytut Geologiczny
106. Park Narodowy "Bory Tucholskie" z siedzibą w Charzykowach
107. Park Narodowy "Ujście Warty" z siedzibą w Chyrzynie
108. Park Narodowy Gór Stołowych z siedzibą w Kudowie-Zdroju
109. Pieniński Park Narodowy z siedzibą w Krościenku nad Dunajcem
110. Poleski Park Narodowy z siedzibą w Urszulinie
111. Polska Agencja Informacji i Inwestycji Zagranicznych
112. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
113. Polska Agencja Żeglugi Powietrznej
114. Polska Akademia Nauk
115. Polska Organizacja Turystyczna
116. Polski Instytut Spraw Międzynarodowych
117. Polski Komitet Normalizacyjny
118. Polskie Centrum Akredytacji
119. Polskie Centrum Badań i Certyfikacji
120. Prezydent RP
121. Przedsiębiorstwo Państwowe "Porty Lotnicze" w Warszawie
122. RIO w Białymstoku
123. RIO w Bydgoszczy
124. RIO w Gdańsku
125. RIO w Katowicach
126. RIO w Kielcach
127. RIO w Krakowie
128. RIO w Lublinie

129. RIO w Łodzi
130. RIO w Olsztynie
131. RIO w Opolu
132. RIO w Poznaniu
133. RIO w Rzeszowie
134. RIO w Szczecinie
135. RIO w Warszawie
136. RIO w Zielonej Górze
137. RIO we Wrocławiu
138. Roztoczański Park Narodowy z siedzibą w Zwierzyńcu
139. Rządowe Centrum Legislacji
140. Rzecznik Praw Dziecka
141. Rzecznik Praw Obywatelskich
142. Słowiński Park Narodowy z siedzibą w Smołdzinie
143. Straż Graniczna RP
144. Świętokrzyski Park Narodowy z siedzibą w Bodzentynie
145. Tatrzański Park Narodowy z siedzibą w Zakopanem
146. Urząd Dozoru Technicznego
147. Urząd ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych
148. Urząd ds. Repatriacji i Cudzoziemców
149. Urząd Komitetu Integracji Europejskiej
150. Urząd Komunikacji Elektronicznej
151. Urząd Lotnictwa Cywilnego
152. Urząd Morski w Gdyni
153. Urząd Morski w Słupsku
154. Urząd Morski w Szczecinie
155. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
156. Urząd Patentowy
157. Urząd Regulacji Energetyki
158. Urząd Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych
159. Urząd Transportu Kolejowego
160. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy

161. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku
162. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Giżycku
163. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Kędzierzynie-Koźlu
164. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Krakowie
165. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie
166. Urząd Żeglugi Śródlądowej w Warszawie
167. Urząd Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu
168. Wielkopolski Park Narodowy z siedzibą w Jeziorach
169. Wigierski Park Narodowy z siedzibą w Krzywym
170. Wojewoda Dolnośląski
171. Wojewoda Kujawsko-Pomorski
172. Wojewoda Lubelski
173. Wojewoda Lubuski
174. Wojewoda Łódzki
175. Wojewoda Małopolski
176. Wojewoda Mazowiecki
177. Wojewoda Opolski
178. Wojewoda Podkarpacki
179. Wojewoda Podlaski
180. Wojewoda Pomorski
181. Wojewoda Śląski
182. Wojewoda Świętokrzyski
183. Wojewoda Warmińsko-Mazurski
184. Wojewoda Wielkopolski
185. Wojewoda Zachodniopomorski
186. Wojskowa Agencja Mieszkaniowa
187. Woliński Park Narodowy z siedzibą w Międzyzdrojach
188. Wyższy Urząd Górnictwa
189. Zakład Ubezpieczeń Społecznych
190. Urząd Kontroli Skarbowej we Wrocławiu
191. Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy
192. Urząd Kontroli Skarbowej w Lublinie
193. Urząd Kontroli Skarbowej w Zielonej Górze

194. Urząd Kontroli Skarbowej w Łodzi
195. Urząd Kontroli Skarbowej w Krakowie
196. Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie
197. Urząd Kontroli Skarbowej w Opolu
198. Urząd Kontroli Skarbowej w Rzeszowie
199. Urząd Kontroli Skarbowej w Białymstoku
200. Urząd Kontroli Skarbowej w Gdańsku
201. Urząd Kontroli Skarbowej w Katowicach
202. Urząd Kontroli Skarbowej w Kielcach
203. Urząd Kontroli Skarbowej w Olsztynie
204. Urząd Kontroli Skarbowej w Poznaniu
205. Urząd Kontroli Skarbowej w Szczecinie

Załącznik Nr 2 – Wzór wniosku

Stowarzyszenie Liderów
Lokalnych Grup Obywatelskich
ul. Szpitalna 5/5
00-031 Warszawa

Adres do doręczeń:
ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa

Warszawa, dnia 18 lipca 2008 r.

Agencja Bezpieczeństwa
Wewnętrznego
ul. Rakowiecka 2A
00-993 Warszawa

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej z dnia 6 września 2001 r. (Dz. U. Nr 112, poz. 1198) wnoszę o udostępnienie informacji publicznej w zakresie:

- dokumentu regulującego wewnętrzne procedury dostępu do informacji publicznej,
- dokumentu regulującego koszty udostępniania informacji publicznej.

Powyższe dokumenty proszę przesać w formie kserokopii na adres:

Stowarzyszenie Liderów Lokalnych
Grup Obywatelskich
ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa.

.....
Katarzyna Batko-Tołuć

.....
Irena Matiyenko

W załączeniu:

- odpis KRS.